
Tredie Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Tredie Søndag efter Trinitatis	4
3. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Tredie Søndag efter Trinitatis

3. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 3. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 29. juni 1941

Prædiketekst Lukas 15,1-10

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P290641-01

Kilde (Web. Ved Babylons Floder, 83-90)

Tredie Søndag efter Trinitatis.

Han har maaske ikke været mere end 3 Aar gammel, da han oplevede det. Maaske brændte det sig ind i hans Sind, fordi han aldrig var vant til at se hende nervøs. Hans gode kære lille Mor, hans Tilværelses faste Punkt, hun, i hvis Skørter der var Læ for Alverdens Storme! men nu rystede Hænderne paa hende, og de faa Møbler i den lille Stue i Nazareth blev endevendt. Hun pustede til en Glød i Arnen og fik tændt et Lys, Krogene blev atter efterset, og “du har da ikke taget den, Jesus?” og “jeg kan da ikke begribe, jeg kan da ikke —” og “saa du da ikke, Dreng, jeg lagde den jo lige fra mig?” — Men Jesus havde ingenting set og var for lille til at forstaa. Og saa var der noget, der skinnede i Lyset, og han hørte et Glædeshvin fra sin Mor: der er den jo, der er den jo. Der lød Stemmer udefra, det var et Par Naboersker, der havde været ved Brønden efter Vand, og Marie maatte hen i Døren og fortælle denne sidste verdenshistoriske Sensation, at der var blevet en Drakme væk af Husholdningspengene, og som hun havde ledt! og været bange for, at Josef skulde komme hjem, inden den blev fundet, men se! her holdt hun den, og nu skulde den Revne ved Gulvet min Sandten ogsaa tættes, det manglede bare, hvad havde man ellers en Mand, der var Tømrer, for? og Konerne maatte med ind og syne Revnen, og Drakmen maatte beskues eengang til, og det blev altsaa til en Taar Kaffe — det kan vi jo lige saa godt kalde det, de brugte dengang, som det, vi bruger nu.

Men da Drengen blev voksen, forstod han endnu bedre, hvorfor denne lille Episode havde brændt sig fast i hans Sind. Det var ikke bare, fordi Mors Fingre dirrede; det var især, fordi den, uden at han dengang havde Begreb om det, fortalte et Træk om en, der var meget større end hans lille Mor, fortalte om hans himmelske Far, om den rige og vældige Gud, at ogsaa hans Hænder kunde komme til at ryste over, hvad der i Verdens Øjne kun er et latterligt Tab, Tabet af et Menneske — Helledusseda, er der ikke Mennesker nok til? det vrirler med dem, det er formelig et Problem, hvordan vi skal komme af med dem! Lanser og Stridsvogne og Krigsskibe maa man spare paa, for de koster Penge og Besvær at skaffe til Veje, men et Menneske det kan man faa lavet aldeles gratis, et Menneske er snart det eneste, der koster slet ingenting.

Det begav sig i de Dage, at der udgik en Befaling fra Kejser Augustus, at Alverden skulde skrives i Mandtal. Saadan begynder Evangeliet. Ind i denne Verden, der misbruger Menneskene til Statistik, var det, at Menneskesønnen blev født.

Det er velsignet at gaa ind i den kristne Menighed og faa at vide, at mens Kejseren regner med Menneskemateriale, saa regner han, der er alle Kejseres Kejser, Mennesket for Maal i sig selv.

Naturligvis er Jesu Ord Galskab. Hvad er et Menneske? Resultatet af en sublim Kærlighed i dens Lykkes og Skønheds højeste Øjeblik. Ja, eller af en Voldtægtsforbryders Koblen sig til en eller anden Perversitet. Se Grøften vrirrende fuld af Frøslim og Solen brænder og Vandet svinder, og der ligger de sorte Kager af indtørret Liv. Er et Menneske mere end en Haletudse? Hvem tror paa den Enkeltes Værdi udover som usselig Brik i Spillet, en Splitte i Maskineriet? Men Jesus tager ikke efter, hvad Øjnene ser og Erfaringen viser, og Verdens Visdom lægger blot. Han har det Galskabens Mod kun at tage efter, hvad Gud siger til ham. Naar han er søgt op i Bjergene i Ensomheden og Nattestilheden, da hører han den Eviges Røst: “Kan du huske fra din Barndom, naar din Mor ledte efter Drakmen? dér har du *mit* Hjertelag over for hver eneste Menneskesjæl.”

Der vil være mange, for hvem dette er saa haabløs Galskab, at de kvitterer det med det samme. Og giver sig den endnu haabløsere Galskab i Vold, at Verden er, som den ser ud.

Men der er andre, hvem Jesu Mod til at tro paa den uafhængige Virkelighed er saa dragende og løftende, at de ikke kan andet end at overgive sig til dette Mod. De synes aldrig, de har set noget skønnere end denne dristige Evne til at læse Evighed ud af Dagliglivets ubetydeligste Foreteelser. De lytter, som om det gjaldt Liv og Død, til alt, hvad han har at fortælle. De bliver af ham gjort til troende, og *saa* gælder det Liv eller Død. Saa er det ikke et Andersen-Eventyr, en Fabel, klog og dyb og rig og smuk og kunstnerisk sand, og hvor meget mere sand maa saa enhver selv bestemme; men det er selve Sandheden, det, der udgaar af den Herre Jesu Mund. Det er Sandheden, at der er en Herre over alle Ting, og denne Herre har Hjerte for sin Skabning; han styrer Solenes Gang, men følger ogsaa hvert Støvgran paa den mindste af sine Kloder, ja, saa stor en Herre er han, at det mindste Støvgran er en Klode for ham. Det vilde Sind, der bryder sig Vej bort fra ham — der lever uden Idealer eller, hvad der er endnu bitrere Synd, i Idealer, som staar ham imod, er ham en Kilde til Sorg og Smerte, og naar et saadant Sind finder tilbage til ham, da bliver han glad, saa ikke Englenes Lovsang kan bringe ham saa stor en Glæde.

Svimlende er denne Tanke, at jeg kan gøre Gud bedrøvet, at jeg kan gøre Gud glad!

Jeg — Gud.

Enten er den alle Galskabers Galskab, eller den er den Galskab, der hedder Sandhed.

Den er stor nok til at være det. Jesus har forvissat os om, at den er det.

Og den har fyldt hans Disciple gennem alle Tider, sporet dem til et Liv i Daad. Hvor de gik og stod, følte de, at deres Faders Øje hvilede paa dem. Det hjalp dem til ikke at svingte. Det hjalp dem til, saa tit de svingtede, at se Vejen tilbage igen.

Da de Forblindede slog Stefanus til Døde med Stenkast, saa han Himlen aaben og
Menneskesønnen staaende ved Guds højre Haand.

Da Morten Luther traadte frem for Stormagterne i Worms, vidste han, Gud stod bag ham.

Og tage de vort Liv,

Gods, Ære, Barn og Viv,

lad fare i Guds Navn,

dem bringer det ej Gavn,

Guds Rige vi beholde.

Naar General Booth, Frelsens Hærs Stifter, drev de Modvillige til Bodsbænken, da
aabnede han Himlen over deres Hoveder, saa de saa Gud selv i det høje bøje sig ned og
lytte til deres Synders Bekendelse.

Det enkelte Menneskes guddommelige Værdi — det er Jesu Tro.

Saa er det da i hans Aand, alt hvad der er gjort for at bevare og beskytte Mennesket. Hele vor Tids mægtige Apparat til Værn for den enkelte er efter god kristen Tankegang. Vi har gjort Gud Glæde ved vor Omsorg for de Gamle, de Fattige, de Syge, for Forbryderne, for de aandeligt Defekte.

Og vi gør ham Sorg, hvor dette Arbejde og denne Omsorg overdrives og misbruges og derved kommer i Miskredit og udsættes for at virke mod sin Hensigt.

Den, der snyder sig til en Invaliderende eller sjangler sig til en Arbejdsløshedsunderstøttelse, krænker selve Omsorgens Aand i lige saa høj Grad, som *han* gør det, der bærer Ansvar for utaalelige Samfundsforhold og ikke sætter sin Evne og Vilje ind for at afskaffe dem.

Selv i de mindste Smaating staar vi til Ansvar for Gud. De kristne lever ikke under nogen lukket Himmel. Gennem to Aartusinder har de løftet deres Øjne og set Himlen aaben, følt sig Gud nær.

Og vi her i Dag? hvad ser vi? løfter vi paa denne skønne Sommerdag vort Blik og ser Guds Herlighed og Menneskesønnen staaende ved hans Højre?

Vi ved, at andre Steder sejler under Himlen de tunge Maskiner paa deres stive dødssikre Flugt med deres Last ombord paa Vej til at lade Byer brænde og Struber skrige i Gru.

Jo, men alt det, der hedder Blod og Brand og Uret, saa Jesus saa godt som vi; det er ingen moderne Opfindelse; den er saa gammel som Synden.

Men vi beder Jesus laane os sine Øjne til at se *det mere*, som han saa.

Guds Trofasthed mod den enkelte Sjæl.

Hans Sorg over Synden, over alt det inde i mit Hjerte, hvormed jeg har Medskyld for det onde, der sker.

Herre, del din Sorg med os, og gør os saa ægte sorgfulde over os selv, at der atter kan blive Glæde i Himlen og paa Jorden.

Guds Trofasthed mod den enkelte Sjæl.

Hans Glæde over hver eneste, der finder Vej ind til hans Hjerte.

For han er jo Kvinden, der aldrig bliver træt af at lede efter den tabte Drakme, han er Hyrden, der gaar ud i Ørkenen og søger og søger efter det vildfarne Faar.

Saa er der da mere at se end Bombemaskiner, naar vi løfter vore øjne mod Himlen. Vi ser ogsaa en Gud deroppe, Himlens og Jordens Almægtige, hvis Hjerte ikke lader ham blive i Ro paa Salighedens Trone. Paa hastige Fødder stiger han ned, vandrer han rundt, hvor Lemlæstelsen hærger og Døden slaar, han stryger de skrigende Kvinder over Haaret, han løfter de knuste Smaabørn og lægger dem til sin Barm.

Tak, Herre Jesus, at du har givet os Troen paa det utrolige.